



## Dansen op het graf

Opa was al lange tijd ziek. Hij wist dat zijn einde niet lang meer op zich zou laten wachten. Zijn wens was om begraven te worden op een mooi dorps kerkhof in een prachtig landschap. 'In een gewone kist, en ik wil dat jullie allemaal zelf het graf dicht scheppen', had hij zijn vrouw en kinderen nog meegedeeld. Dus toen het zo ver was, lag er een grote berg zand, drie grote schoppen en twee rode kinderschepjes met een mooie, lange, houten steel naast het open graf. De kleinkinderen liepen dapper voorop toen de stoet zich van de kerk naar het kerkhof begaf. Toen de kist in het graf gezet was, keken ze er goed op toe dat iedereen die langs het graf liep wel een schep zand in opa's graf gooide. Zelf schepten ze ook mee. Opa's graf was nu echt helemaal dicht, er lag zelfs een klein bergje op. De familie ging verdrietig, maar toch met een voldaan gevoel naar de koffieruimte, waar alle mensen zich al verzameld hadden. Twee weken later gaat de dochter weer met haar kinderen naar opa's graf. 'Waar zijn de scheppen nou?', roept de kleinste telg verbaasd uit als ze bij opa's graf komen en ze nergens de scheppen ziet staan. 'Nou kunnen we opa niet meer opgraven,' zegt ze, met een verdrietige stem, want ze wil alles nog een keer in omgekeerde volgorde doen. Als haar moeder haar uitlegt dat als mensen begraven zijn, het altijd zo blijft en ze niet meer terugkomen, denkt ze even na en zegt resoluut: 'nou, dan stampen we opa's graf nog maar even goed aan!' en de daad bij het woord voegend danst ze blij op opa's graf. 'Zo opa, we hebben goed voor je gezorgd en nu kan niemand meer bij jou komen.' En zo krijgt opa zijn welverdiende rust en kan hij niet meer gestoord worden.

*Edith Potjer is uitvaartverzorgster bij  
Achaat Uitvaartverzorging in Assen.*